

Vergeet de Red Bull!

Daarstraks reed ik naar huis, moe na de vrijdagse ochtenddienst als natuurgids-vrijwilliger op de Vroente, die weer was uitgelopen tot een stuk in de middag. Het is een valkuil voor me, steeds de voldoening te willen proeven van een 'job well done'. Ik heb nog veel te leren in de mensenwereld. Bijna thuis, net voor de brug op de Kalmthoutse Steenweg, ontweek ik een verschrikte, gewonde duif die zich met de moed der wanhoop trachtte in veiligheid te brengen, strompelend op haar vleugels. De vechtlust van het dier raakte me vol in het hart, en in één oogwenk was al mijn vermoeidheid verdwenen. Wat er dan steeds weer met me gebeurt, is best wel bijzonder. Ik word héél rustig en observeer de situatie in enkele seconden met oog voor elk detail. Net alsof alles in

slow motion verder gaat. Zo zag ik dat de duif gewond was, maar nog te redden, en ik besepte dat het een kwestie van minuten zou zijn voor het aanstormend verkeer haar een fatale slag zou toe-brengen, ik moest snel handelen. Ik zag ook dat een heer in een zwarte terreinwagen –klaar om af te draaien- aan het twijfelen was of hij zou ingrijpen. Een duif is misschien voor sommige mensen niet de moeite om een risico te nemen, maar voor die heer en voor mij, was het heel eenvoudig een wezentje in nood. Je kan dan wegstaren en geloven in het lot en een genadige dood, of je kan ingrijpen en proberen te helpen. Ik keek in mijn achteruitkijkspie-

gel, zag dat de weg achter me vrij was en parkeerde me op de pas gemaaide berm, net voor de brug. Op een veilige plek een kleine honderd meter van het gewonde dier. Ik stapte uit en begon te hollen... en ik weet nog dat ik dacht: "Ik HOL!, Ik REN! Dit kan ik normaal niet eens ". Ik voelde me lichtvoetig snel, ontzettend rustig, alert en zeer bewust. De ogen van het voorbijrazend verkeer waren op me gericht, men wachtte af waaruit mijn actie zou bestaan. In die enkele seconden waren we met zijn allen even met mekaar verbonden. De heer in de terrein wagen draaide af en zette zijn wagen stil op de andere rijstrook, ter hoogte van de gewonde vogel, zodat er langs die zijde van de weg geen gevaar meer was, noch voor de vogel, noch voor mij. Zijn knipperlichten waarschuwden de anderen ook rode wagen keek me van achter haar stuurwiel vragend aan. Het is gek dat je al deze details waarneemt op die luttele seconden. Mijn arm ging omhoog en ze hield halt. Andere voertuigen stopten netjes achter haar. Geen getoeter, geen ergernis... perfecte samenwerking. Ik holde naar de duif die dapper bescherming zocht tegen de wioldop van de terreinwagen. De man had zijn raampje opengedraaid en sprak me bemoedigend toe. Ik verstond zijn woorden niet maar begreep ze wel. In één zwaai nam ik de jonge duif en stelde de helpende man gerust: "Ik breng ze naar de Vogelbescherming, het komt in orde". De man glimlachte en de vrouw in de rode wagen wachtte geduldig tot ik haar seinde dat ik veilig was en ze kon doorrijden. Zachtjes sprak ik tot het duifje, dat zich roerloos en in vol vertrouwen in mijn handen had genesteld. " Alles komt goed nu, je bent veilig, hou nog even vol, ik zorg voor je...". Terwijl ik het duifje in een grote boodschappentas stak (bij gebrek aan een doos) bekeek ik haar verwondingen... Eén poot was zeker gebroken, maar de vleugels waren intact en ik zag geen bloed. Dat was hoopvol. Tijdens de rit naar het Voc in Kapellen grijsde ik terwijl ik naar de zachtjes bewegende tas naast me keek ... Bosfee spelen eist heel wat verantwoordelijkheid, maar het geeft je zo'n verdomd fijn bevrijdend gevoel. Helpen geeft je vleugels, vergeet de Redbull.

(bijdrage van Carine Schelkens)

De man met de groene ogen!

Voor de vrouwen in Heide-Kalmthout zaaide hij enkele maanden lang paniek! In de lente van 1953 verscheen hij plots op het toneel. Mevrouw Brünner van 'Villa Dody' (het huis van onze geboorte waar onder de oorlog een compagnie SS-soldaten gelegerd was) vertelde aan mijn zuster Martha haar verhaal: "Op een zwoele lentedag sliepen we met het venster breed open. Een gestommel maakt me wakker. In het maanlicht zie ik een poedelnaakte man in onze slaapkamer klimmen. Hij pronkt met zijn mannelijke anatomie en wenkt naar me. Eerst denk ik dat ik droom. Of is het een spook? Maar plots schrik ik hevig. Die man staat daar werkelijk voor mij in vlees en bloed! Wat gaat hij doen? Gillend schud ik mijn man wakker. Dat doet de man in zijn flikker hals over kop uit het raam vluchten. Rond diezelfde periode reed ik met mijn fiets door de hei naar De Grote Meer, en dan passeerde ik langs een klein boerderijtje in Kalmthoutse Hoek nabij de grens. Daar had de boer mij eens geholpen om een zieke kleine wilde zwaan te bemachtigen om ze te verzorgen. Dat

gezinnetje had maar één kind: een pronte tienerdochter. De boer vertelde dat zijn dochter in het veld was aangerand door een naakte man. Gelukkig kon de vader met zijn jachtgeweer een waarschuwingschot lossen... en de aanrander verjagen. In heide kwamen toen ook meerdere vrouwen na valavond oog in oog te staan met een spiernaakte man. Na hun paniek herinnerden ze zich als enige kenmerken van zijn anatomie: zijn groene ogen! Ach, niemand kon "de man met de groene ogen" te grazen krijgen! In ieder geval, de vrouwen van Heide spraken af om

elkaar te verwittigen zodra ze met die 'man met de groene ogen' oog in oog zouden te staan komen. Daarom droegen ze bij zich vanaf valavond een arbiterfluitje. En ja, dat werkte wonderlijk. Op een mooie avond in de Nieuwe Wijk van Heide herhaalde de 'man met de groene ogen' zijn scenario voor een dame. Die floot koelbloedig onmiddellijk alarm met haar arbiterfluitje. Gevolgd door een golf van gefluit van haar buurvrouwen. Op datzelfde ogenblik kwamen daar enkele mannen langs vanuit het station van Heide van een late avondtrein. Die wisten waarom die vrouwen zo gezamenlijk stonden te fluiten. Zij gingen direct op zoek naar de exhibitionist. Ze zochten hem in de bosjes en de tuinen van de Nieuwe Wijk. Plots bemerkte een van die speurders dat een man, die ijverig meezocht, tijdens dat mooie lenteweer, een regenjas droeg... "Gij daar, waarom draagt gij een regenjas? Ik denk dat gij "de man met de groene ogen" zijt! Laat eens zien!" Hij trok aan diens regenjas en jawel, de man eronder was poedelnaakt... en hij had groene ogen ook nog. Tot onze verbazing vernamen wij wie dat was. Telkens Leo Pairon en ik – nog studenten - vanaf het Centraal station 's morgens naar het Onze Lieve Vrouwe College togen, deden we een babbeltje met die man die eveneens langs de Quelinstraat naar zijn werk ging. Wij waren geïntrigeerd door zijn filosofische ideeën. Hij was zelfs eens komen discussiëren met mijn broer Alois in Trefpunt over Zarathustra en consoorten. Hij trachtte wellicht zo zijn imago op te poetsen. Want hij had eens op het einde van zijn lange lagere schooljaren in Heide samen met zijn kameraad ruiten uitgegooid van de voorbijrijdende sneltrein Parijs-Amsterdam. En een tijdje later hadden ze samen met een neppistool een winkelier in de Heidestatiestraat bedreigd om zijn kassa te bemachtigen. Maar die winkelier belde onvervaard naar de politie... Toen zijn die twee "would be" kassakrakers beginnen lachen: "Menheere, het is maar een speelgoedpistool!". Mijn broer, Leo Pairon en ik kenden dus zijn tienergeschiedenis. Wij dachten dat die man, sindsdien volwassen geworden, filosofische wijsheid had opgedaan en op het goede pad was geraakt ... Wij bemerkten wel dat hij groene ogen had. Maar wij konden toen niets vermoeden van zijn stiekem naakte scenario's om de heidenaarse vrouwen op te pinnen. Nu is een exhibitionist volgens psychologische diagnose geen gevaarlijk iemand. Alleen erg gefrustreerd in zijn mannelijke imago en wellicht dronken van erge lentekriebels ... Was hij misschien een aanhanger van 'Klein Zwitserland' in Heide? Of lid van het toenmalige nudistenkamp juist over de grens in Nederland? Maar aldaar was er geen plaats voor gewelddadige inbreuk op privacy en vrije instemming. (er werd verteld dat de gemeenschap aldaar besliste of hun aalmoezenier uitzonderlijk een kazuifel mocht aantrekken voor de Eucharistieviering als hij dat wenste...). Maar was het steeds dezelfde man? Je kon toen nooit weten of er buiten "de man met de groene ogen" een gevaarlijke psychopathische verkrachter kon tussen sluipen. In dit geval ontmaskerd, heeft "de man met de groene ogen" zo in Heide en omstreken "zijn gezicht verloren" ... en is hij sindsdien spoorloos verdwenen. En de rust keerde weer gedurende het lenteweer in Heide, Kalmthout en Kapellenbos. Wellicht leven er nog heidenaars die hem ontmoet hebben en

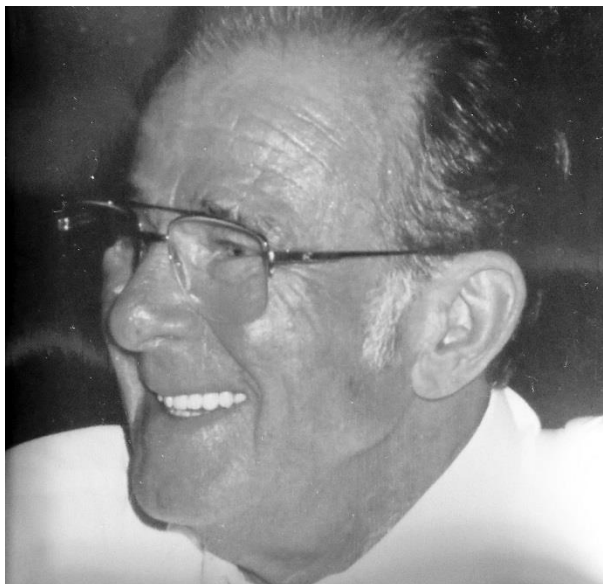
er meer over kunnen vertellen... Wie is die man? Als hij nog leeft heeft hij recht om anoniem te blijven als hij dat wenst, en om te genieten van 'vermoeden van onschuld', eerbaarheid en achting als negentigjarige filosoof.

(bijdrage van Frans Overlaet)

Eerste uitbaters van 't Centrum in Heide

Een antwoord op de vraag van Koen Cassimon in de uitgave van 20 juli.

Mijn schoonvader, Gerhard Taubert, was vanaf februari 1968 de eerste conciërge in het Parochiecentrum van Heide. Het Parochiecentrum (PC) bestond destijds uit: de ziekenkas, de Volkspaarkas

(Michel Wils), enkele vergaderzalen, de Bibliotheek die op zondagmorgen meestal werd opengehouden door Louis Goffin (vader van Kathleen) en de grote zaal. Die zaal werd toen verhuurd voor trouwfeesten, een bal, een toneelvoorstelling, Gerhard was een héél handige alleskunner. Hij heeft van de "chambretten", die de nonnen hadden achtergelaten, een gezellig appartement gemaakt voor vijf personen. Het (oud))café werd later aangebouwd. Ik heb daar ook mijn huidige vrouw, Maria Taubert, leren kennen. De vader van Maria zei dan op zondagmorgen – 'gaan jullie de zaal maar even kuisen'. Het was wel een hele oppervlakte die we moesten schuren maar in het gezelschap van mijn lief was dat wel een aange-

name bezigheid voor enkel uren Elke vrijdagavond gingen mijn toekomstige schoonouders kaarten bij de familie en mochten wij de gebruikers van de vergaderzalen voorzien van drank. We hadden echter tijdens die avonden steeds de vier jaar jongere zus Els als 'babysit' In mei 1974 zijn wij gehuwd en één week later zijn mijn schoonouders verhuisd naar de Wilgendreef. De opvolger van de eerste conciërge waren Robert Taubert (zoon van) samen met Cecil Smits. Tijdens hun legislatuur werd het café aangebouwd en waren zij eigenlijk de eerste echte cafébazen. Na Robert en Cecil hebben Cecil en Armand (mijn zus en schoonbroer) het café overgenomen. John Pinck en Maria Neys waren de volgende uitbaters. Voor de namen van de daarop volgende uitbaters zal men het archief van PC eens moeten raadplegen. Het PC geraakte in die jaren ook in een dipje. De heropleving van 't Centrum hebben we vooral te danken aan de ongebreidelde inzet van Clarisse De Rijdt. Zij gaf, na een bloeiende periode, de fakkel door aan haar naaste medewerker Kathleen Goffin, die het op haar beurt doorgaf aan haar zoon. En de rest is geschiedenis.

(bijdrage van Paul Lion, Bareelstraat, foto van Gerhard Taubert)

De held op de bibberbenen!

Sinds het begin van de pandemie heb ik voor mezelf erg strikte regels opgesteld. Ik ben risicopatiënt dubbel op (MS & schildklierziekte) en ik besef dat Covid-19 voor mij onherroepelijk het einde zou betekenen. Dus ben ik supervoorzichtig, heb nauwelijks contacten (bubbel van 2 personen) en laat mijn boodschappen om de drie weken aan huis komen. Enkel mijn verse groenten en fruit haal ik op bij de boerderijwinkel hier in het dorp. De levering staat dan netjes klaar in een kistje en ik betaal thuis met een overschrijving. Héél netjes, heel veilig, heel veel onderling vertrouwen. Het werkt.

Af en toe ben ik toch wel iets vergeten bij de driewekelijkse bestelling en vandaag was de verleiding dan ook (te) groot om na de afhaling van mijn groentebak in de boerderij, toch even in de lokale

supermarkt van ons dorp binnen te wippen. Uiteindelijk is het nu voor iedereen verplicht een mondkapje te dragen, en is winkelen dus een stuk veiliger geworden, ondanks de stijgende besmettingen. Ik had maar een paar spullen nodig, dus het zou snel gaan. Ik grabbelde snel uit de rekken wat ik nodig had en sloot me aan bij de wachtende rij aan de twee kassa's. Iedereen droeg een

mondmasker. Iedereen behalve één persoon, een jonge kerel die terwijl hij aan het wachten was luchtig babbelde met zijn metgezel, net of er niets aan de hand was en Corona niet bestond. Niemand durfde reageren, ook de twee jonge meisjes aan de kassa gaven geen opmerking. Het is ook allemaal zo nieuw voor iedereen, we moeten heel duidelijk onze weg nog vinden en het evenwicht zoeken tussen wat je mag eisen van je medemensen en waar je de grens trekt van ieders individuele vrijheid. Plots dacht ik aan een oproep van één van onze politiciers dat het ook onze 'burgerplicht' is mensen te wijzen op de zo noodzakelijke reglementering. Dit gaat immers niet meer over persoonlijke vrijheid, dit gaat over 'onze' vrijheid, over 'onze' gezondheid en over 'onze' veiligheid. Toen de man me passeerde richting drankafdeling om nog wat bier te halen, sprak ik hem aan: "Mijnheer, waarom draagt u geen mondkapje?" Hij bekeek me arrogant en negeerde mijn vraag. Onmiddellijk kreeg ik mondelinge steun van alle omstaanders die zich blijkbaar ook geërgerd hadden aan de nonchalance van de man die met zijn voortdurend gebabbel het virus lustig in wolken kon verspreiden, mocht hij positief zijn zonder het te beseffen. De man kwam terug en ik herhaalde dapper mijn vraag. Hij mompelde iets onvriendelijks in haast onverstaanbaar Engels en toen ik hem antwoordde dat hij dan minstens moest zwijgen (om het virus niet onnodig te verspreiden), werd hij flink boos. De omstaanders namen het voor me op en de man werd grondig op de vingers getikt. Ik beefde op mijn benen. Waarom vond ik het nu weer nodig om de held te gaan uithangen? Ik en mijn rechtvaardigheidsgevoel, het had me al vaak in de problemen gebracht! Met een bang hartje stapte ik buiten op de parking, en zag opgelucht dat de man al verdwenen was. De dame die voor me in de rij stond sprak me aan, en bevestigde nogmaals hoe ze vond dat ik gelijk had. Andere klanten kwamen buiten en glimlachten vanachter hun masker met hun ogen terwijl ze me een bemoedigende knik gaven. En heel even, heel even maar, voelde ik me de held van de supermarkt. Fijn weekend iedereen, laat ons zorgen voor elkaar!

(bijdrage van Carine Schelkens)

Geen Acht van Heide, virus kent een te grote opmars!

De Acht van Heide, de jaarlijkse wielervedstrijd in het hartje van Heide gaat dit jaar niet door.

Eindelijk terug wat leven in het dorp dachten de organisatoren. Zij hadden al heel wat regels uitgeschreven en de organisatie voorbereid zodat alles zo veilig mogelijk kon verlopen. De huidige

heropflakking van het virus denkt er anders over. Iedereen moet denken aan de veiligheid van de medeburgers en deze verantwoordelijkheid willen de organisatoren ook op hun nemen. Begin deze week had er nog een overleg plaats met de burgemeester en werd de knoop doorgehakt en volgde de beslissing om het evenement niet te laten doorgaan.

Kunnen we dit najaar wel Quizzen?

Jaarlijks worden er in onze gemeente heel wat quiz-avonden georganiseerd. Of dit anno 2020 gaat lukken moet iedereen afwachten. Nogal wat quizzen gaan door in een propvolle zaal, meestal aan tafel met een zestal personen. Het quizzen in Kalmthout begon in 1978 met de verenigingsquiz van Heikant-sport. In het boek "20 jaar Heikant-sport" verschenen in 1984 lezen we het volgende:

"1978 was uitgeroepen tot het jaar van het dorp. Enkele maanden voordien stond op de dagorde

bij de bestuursvergadering (Heikant-sport) onder punt 7 het volgende: "activiteit in het kader van het jaar van de dorp". Er kwam een voorstel tijdens die vergadering naar voor, naar het voorbeeld van een quiz-avond voor verschillende politiekorpsen, "de noord-zuid-trofee", die al enkele jaren in Essen liep.

Op dezelfde basis, maar dan met het accent meer op Kalmthout gelegd, besloot men. Al vlug werden er 23 verenigingen

gevonden om deel te nemen. Alle Kalmthoutse wijken waren vertegenwoordigd. Als plaats werd de zopas vernieuwde zaal Zonnedauw gekozen. En of het lukte! Op vrijdag 10 maart 1978 wat het zo-ver. Een bombolle zaal en een geslaagde quiz waren het resultaat. Alex Stevens en Michel da Costa

Fernandes zorgden voor een vlotte presentatie.

Meteen was een lange reeks van dergelijke avonden gestart. Inderdaad, ieder jaar op de tweede vrijdag van maart werd deze activiteit herhaald. De Sint-Jozefskring uit Achterbroek won de eerste drie uitgaven en sleepte alzo de wisselbeker Ludo Van den Maagdenberg in de wacht".

Dit was de Kalmthoutse start van een hele reeks quizzen die volgden. De quiz van Heikant-sport bestaat nog altijd (dit jaar ook afgelast door de corona-maatregelen) en gaat nog altijd door op de tweede vrijdag van maart. Dat deze eerste Kalmthoutse quiz na 1978 heel wat navolging heeft gekregen zal iedereen al wel ontdekt hebben. Ondertussen zijn er veel verenigingen of vriendengroepjes die regelmatig gaan quizzen. Heel wat Kalmthoutse verenigingen organiseren ook zelf een quiz, meestal om wat centjes in het laadje te krijgen voor hun verdere werking. Onder alle voorbehoud

(corona) zal ook de wielervereniging Wieka dit jaar een quiz organiseren. Heb je interesse om ook eens mee te doen met je vereniging of een vriendengroepje schrijf dan vlug in! Als het echt niet kan zal de vereniging deze activiteit ook moeten afgelasten!

Kraaienpoten

In een vorig artikel spraken we over "kraaienpoten" om onder andere de douane te verschalken. Philippe Meurisse stuurde ons een foto door van dergelijke "wapens", die vooral door smokkelaars werden gebruikt. De afbeelding toont professionele exemplaren maar deze konden evengoed gemaakt zijn van twee vijfduimers die aaneen gelast werden met één punt naar omhoog, zoals Louis Verpraet het in een vorig artikel nog beschreef.

Volgende week meer over Arthur, nu al het gedicht!

Arthur

Louis en Irène, op nummer 8 in het Reigerspadje,
hadden in hun bos een reebokje met wit gatje.

zij noemden hem Arthur,
maar toen het weer bleef lang guur,
vrat hij alles kaal tot het laatste bladje.

Op een lentedag het jaar daarna,
kreeg hij het aan de stok met zijne pa...
Omdat het beestje al eens lonkte naar zijn ma.

De jaloerse oude bok,
zat hem na vol met wrok,
hij joeg hem uit 't bos over hei en over sloot,
geslagen was het beestje, geheel uit zijn lood.

Ons vermetel Arthuurtje,
werd voor dit avontuurtje
gestraft, wacharme, met verstoting en dood.

(gedicht geschreven door Ward Vercreaeye, naar aanleiding van een verhaal dat Louis Verpraet schreef in 2003 en dat we volgende week volledig brengen)

De purp'ere hai in bloei

*'t begint allemoal wer purper te waeren
d' hai trekt zene purpere frak wer aan
't is bekaanst augustus
of 't treintje dees jaor mag reien mutten w' afwachten
mer te voet is 't ook ni ver nor d'hai
'k zouw zeggen ga d'ook mar es kijken
we kunnen nauw toch nu veel aandere doen
genit ervan!*

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be